

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Somația europeană de plată

Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Swipe to change

engleză

Somația europeană de plată

Slovenia

1 Existența unei proceduri de somație de plată

Slovenia recunoaște procedurile pentru emiterea unui ordin de plată. Procedura de emitere a unui ordin de plată este reglementată prin articolele 431-441 din Codul de procedură civilă (*Zakon o pravdnem postopku, ZPP*).

1.1 Domeniul de aplicare al procedurii

Procedura de emitere a unui ordin de plată este o procedură specială, accelerată, de executare a unei creanțe pecuniare care a devenit exigibilă, în care creanța este susținută de un document care, potrivit legii, are o forță probatorie mai mare (document original). Un ordin de plată este emis atât în cauzele interne, cât și în cauzele transfrontaliere.

1.1.1 Ce tipuri de creanțe pot face obiectul acestei proceduri (de exemplu doar creanțele pecuniare, doar creanțele legate de contracte etc.)?

O creanță care stă la baza unui ordin de plată poate conține doar răspunderea pecuniară (creanță pecuniară). Doar creanțele care conțin obligații contractuale sau necontractuale și care au fost stabilite nominal pot face obiectul unei plângeri. Una dintre excepții este avizul de reziliere a spațiilor comerciale și epuizarea ulterioară a stocurilor, caz în care normele vor fi aplicate după o procedură specială pentru emiterea unui ordin de plată. Această excepție este prevăzută la articolul 29 din Legea privind clădirile și spațiile comerciale (*Zakon o poslovnih stavbah in poslovnih prostorih*), care stipulează că, pe baza unui aviz de reziliere emis de către locator și a unei cereri de evacuare a clădirii sau a spațiului comercial, instanța va emite un ordin de evacuare a clădirii sau a spațiului comercial dacă avizul sau cererea de reziliere și contractul de închiriere sau dovada care face referire la articolul sus-menționat garantează că locatorul are dreptul de reziliere sau poate cere eliberarea clădirii sau a spațiului comercial.

1.1.2 Există o limită superioară cu privire la valoarea creanței?

Nu există nicio limită maximă a unei creanțe.

1.1.3 Folosirea acestei proceduri este opțională sau obligatorie?

Conform dispozițiilor din Codul de procedură civilă, instanța emite, de asemenea, o decizie asupra emiterii unui ordin de plată *ex officio* atunci când solicitantul într-o acțiune nu a făcut cerere în acest sens, dar condițiile pentru emiterea unui ordin de plată au fost îndeplinite, de exemplu dacă solicitantul depune o acțiune obișnuită și nu propune emiterea unui ordin de plată. Emiterea unui ordin de plată este astfel obligatorie pentru un judecător și nu depinde de creanța din partea unui reclamant, în cazul în care au fost îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru emiterea acesteia.

1.1.4 Această procedură este disponibilă dacă pârâțul locuiește într-un alt stat membru sau într-o țară terță?

Da.

1.2 Instanța competentă

În Slovenia competența de a decide cu privire la o propunere pentru emiterea unui ordin de plată este stabilită în același mod ca și în cazul altor acțiuni; acest lucru înseamnă că competența materială de emitere a unui ordin de plată este deținută de către instanțele districtuale (*okrožna sodišča*), dar și de către instanțele locale (*okrajna sodišča*). Competența materială este determinată în raport cu valoarea litigiului (sau în funcție de natura cauzei, de exemplu în cauzele comerciale). Instanțele locale au competența de a se pronunța în litigiile referitoare la drepturi de proprietate în cazul în care valoarea obiectului în cauză depășește 20 000 EUR. Instanțele districtuale au competența de a se pronunța în litigiile referitoare la drepturi de proprietate în cazul în care valoarea obiectului în cauză nu depășește 20 000 EUR. Doar instanțele districtuale au competența de a audia și de a se pronunța cu privire la cauzele în materie comercială, în primă instanță. Litigiile în materie comercială sunt litigiile în care, într-o cauză în materie civilă, una dintre părți este o persoană juridică (societate, instituție, colectiv). Litigiile în materie comercială includ, de asemenea, cazurile în care una dintre părți este statul sau o altă comunitate locală autonomă, cum ar fi o municipalitate.

Competența teritorială stabilește care dintre instanțele cu competență materială dețin competența de a pronunța o hotărâre cu privire la o cauză specifică.

Regula generală cu privire la competența teritorială prevede că, într-o acțiune introdusă împotriva unei persoane fizice sau juridice, acțiunea trebuie să fie depusă la instanța care are competență în respectiva regiune în care pârâțul are domiciliul permanent sau în care persoana juridică își are sediul social. În cazul în care aceasta este o cauză împotriva unui resortisant străin, persoană fizică sau juridică, instanța cu competență teritorială generală este instanța cu competență în regiunea din Slovenia în care persoana fizică își are reședința sau în care persoana juridică își are sucursala. Dreptul sloven are, de asemenea, o normă privind competența teritorială specială, care se determină în raport cu obiectul litigiului și cu părțile implicate.

Pentru mai multe detalii cu privire la acest lucru, a se vedea răspunsurile de la rubrica „Introducerea unui caz în justiție”.

1.3 Condiții de formă

Cele două condiții care se aplică la emiterea unui ordin de plată sunt: creanța trebuie să se refere la creanța pecuniară devenită exigibilă și trebuie să existe un document original din care să provină creanța. O acțiune sau o cerere pentru emiterea unui ordin de plată trebuie să conțină toate elementele pe care o acțiune trebuie să le conțină în mod obligatoriu: o trimitere la instanța de judecată, numele și domiciliul permanent sau temporar al părților, numele reprezentanților sau al agenților legali, o cerere specifică care stabilește obiectul principal și creanțele adiționale, faptele care susțin plângerea reclamantului, dovezi care să adevărească faptele, valoarea litigiului și o semnătură. De asemenea, documentul original (în original sau în copie legalizată) trebuie să fie anexat acțiunii.

1.3.1 Este obligatorie folosirea unui formular standardizat? (dacă da, de unde se poate obține formularul?)

În Slovenia nu există nicio cerință de prezentare a unei cereri de emitere a unui ordin de plată pe un formular standardizat; într-adevăr, un astfel de formular nu există. O cerere trebuie să conțină elementele legale definite, menționate anterior la punctul 1.3 (elemente obligatorii ale unei acțiuni).

1.3.2 Este necesar să fie reprezentat de un avocat?

Nu există nicio cerință pentru ca părțile să fie reprezentate de un avocat în cadrul procedurilor de emitere a unui ordin de plată. În cazul în care o parte este reprezentată în fața unei instanțe districtuale, acest reprezentant trebuie să fie un avocat sau o persoană care a promovat examenul de intrare în barou. Reprezentarea de către un avocat este obligatorie în procedurile care presupun implicarea unor căi de atac extraordinare.

1.3.3 Cât de detaliat trebuie să descriu motivul introducerii cererii?

Acțiunea trebuie să precizeze baza și nivelul datoriei, precum și dovada care permite stabilirea adevărului din afirmațiile făcute; de asemenea trebuie să indice suma și moneda, dar și data la care creanța pecuniară devine exigibilă. În cazul în care se solicită dobândă, aceasta trebuie, de asemenea, să fie definită cu precizie (rata dobânzii și perioada pentru care se face cererea). Data la care creanța devine exigibilă trebuie să reiasă clar din actul original.

1.3.4 Este necesar să prezint dovezi scrise în sprijinul cauzei vizate? Dacă da, care documente sunt admisibile ca probe?

Da, originalul sau o copie legalizată a documentului original trebuie să fie anexate la acțiunea sau cererea de emitere a unui ordin de plată. Nu este necesară anexarea originalului sau a unei copii legalizate a documentului original pentru emiterea unui ordin de plată într-un litigiu în materie comercială. Este suficient ca o copie a documentului să fie certificată de către un organism specializat sau de o persoană juridică.

Un document original este un document care nu are calitatea de titlu executoriu, dar exprimă un grad ridicat de probabilitate privind existența creanței. Un document este original dacă acest lucru se stabilește prin Codul de procedură civilă sau printr-o altă lege. În conformitate cu Codul de procedură civilă, actele considerate originale sunt: documentele publice, documentele private care poartă semnătura debitorului autentificată de către un organism autorizat pentru autentificare, cambiile și cecurile, cu obiecția și facturile de returnare, în cazul în care acestea sunt necesare pentru inițierea plângerii, extrasele din registrele contabile, facturile și documentele care au caracter de document public în conformitate cu reglementările speciale. Un document străin care îndeplinește condițiile pentru a fi utilizat în Slovenia ar putea constitui, de asemenea, un document original.

Excepție: dacă nu se prezintă un document original, instanța emite un ordin de plată împotriva unui părât atunci când creanța se referă la o creanță pecuniară de maximum 2 000 EUR care a devenit exigibilă și acțiunea indică baza și nivelul datoriei, precum și dovada care permite stabilirea adevărului din afirmațiile făcute, în cazul în care această excepție nu se aplică în litigiile în materie comercială (articolul 494 din ZPP).

1.4 Respingerea cererii

Instanța va respinge o cerere de emitere a unui ordin de plată în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile pentru emiterea acestuia, de exemplu o creanță pecuniară devenită exigibilă și existența unui document autentic din care derivă creanța.

În cazul în care instanța nu respinge cererea de emitere a unui ordin de plată, se continuă procedura în baza unei acțiuni.

1.5 Căi de atac

Nu este permis recursul împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de emitere a unui ordin de plată; nici reclamantul nu poate contesta această decizie printr-un recurs împotriva hotărârii.

Calea de atac la dispoziția părâtului împotriva unui ordin de plată emis este o obiecție. Termenul-limită pentru depunerea unei obiecții este de opt zile de la înmânarea unui ordin de plată unui inculpat (trei zile în cazul litigiilor care implică cambii sau cecuri). Obiecția trebuie să fie argumentată, în caz contrar se consideră fără teme juridic. Recursul poate fi formulat împotriva deciziei în care instanța de judecată se pronunță cu privire la obiecție.

În cazul în care un inculpat contestă un ordin de plată numai în ceea ce privește hotărârea privind costurile, această hotărâre poate fi contestată numai printr-un recurs împotriva deciziei.

1.6 Declarația de opoziție

Inculpatul poate emite o obiecție împotriva creanței reclamantului. Trebuie furnizate motivele obiecției. Obiecția trebuie să menționeze faptele care susțin obiecția și să prezinte dovezi, în caz contrar se consideră a fi nefondată [articolul 435 alineatul (2) din ZPP]. Prin urmare, părâtul trebuie să menționeze în obiecție și faptele semnificative din punct de vedere legal, de exemplu faptele pe baza cărora creanța ar putea fi respinsă (în cazul în care acest fapt s-a dovedit a fi adevărat). Afirmațiile acestor fapte trebuie să fie concrete și specifice.

1.7 Efectul declarației de opoziție

În cazul în care o instanță nu respinge obiecția inculpatului din cauză că a fost depusă prea târziu sau din cauză că este incompletă și ilegală, sau nu o respinge, aceasta va continua procedura în conformitate cu acțiunea.

Părțile pot declara noi fapte și pot prezenta noi dovezi la prima audiere principală, în timp ce părâtul poate face, de asemenea, noi obiecții în ceea ce privește partea contestată a ordinului de plată.

În hotărârea sa cu privire la problema principală, instanța va decide dacă ordinul de plată rămâne în vigoare în întregime sau parțial ori dacă acesta va fi anulat (Articolul 436 din Codul de procedură civilă).

1.8 Efectul absenței unei declarații de opoziție

Cu excepția cazului în care partea adversă depune o obiecție sau face un recurs, decizia sau ordinul de plată devine definitiv și executoriu.

1.8.1 Ce trebuie făcut pentru obținerea unei hotărâri executorii?

Reclamantul trebuie să solicite în mod explicit ca instanța să emită un certificat de aplicabilitate. O hotărâre judecătorească este executorie dacă aceasta devine definitivă și dacă termenul-limită pentru conformarea voluntară cu obligațiile a fost depășit [alineatul (1) din Legea privind executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și garantarea creanțelor].

1.8.2 Această hotărâre este definitivă sau există posibilitatea ca părâtul să facă recurs împotriva acestei hotărâri?

Un ordin de plată pentru care nu a fost depusă nicio obiecție sau în cazul căruia o obiecție a fost refuzată sau respinsă devine definitiv și nu mai poate fi contestat prin intermediul unei căi de atac.

Un ordin final de plată poate fi contestat prin intermediul unor căi de atac extraordinare.

Linkuri utile

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Ultima actualizare: 03/11/2015

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.